

רשומות

הצעות חוק

ה מ מ ש ל ה

29 ביוני 2010

521

י"ז בתמוז התש"ע

עמוד

1180 ..... הצעת חוק בתי המשפט (תיקון מס' 60) (איסור פרסום), התש"ע-2010

הצעת חוק בתי המשפט (תיקון מס' 60) (איסור פרסום), התש"ע-2010

תיקון סעיף 70 1. בחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984¹ (להלן – החוק העיקרי), בסעיף 70 –

(1) אחרי סעיף קטן (ד) יבוא:

"(ד1) (1) לא יפרסם אדם שמו של חשוד שטרם הוגש נגדו כתב אישום, מהמועד שבו הודיעה רשות חוקרת לחשוד, על קיומה של חקירה נגדו בשל חשד לביצוע עבירה ועד תום 48 שעות או עד סיומו של הדיון הראשון שהתקיים בפני שופט בעניינו של החשוד, לפי המוקדם מביניהם;

ד ב ר י ה ס ב ר

המשפטים, בהתייעצות עם השר לביטחון הפנים ובאישור ועדת החוקה חוק ומשפט של הכנסת;

(3) שר המשפטים יקבע, באישור ועדת החוקה חוק ומשפט של הכנסת, טופס להגשת בקשה לבית המשפט לאסור פרסום שמו של חשוד לפי הוראות סעיף קטן זה.

(2ה) לענין סעיף זה –

"חשוד" – מי שנפתחה נגדו חקירה פלילית;

"שם של חשוד" – לרבות כל פרט אחר שיש בו כדי לזהות את החשוד.

(1) העובר על הוראה מהוראות סעיף זה, דינו – מאסר ששה חדשים.

סעיף קטן (ה) נוסף בשנת התשס"ג, בתיקון מס' 33 לחוק (ס"ח התשס"ג, עמ' 202), בעקבות המלצות דוח הוועדה לבחינת ההסדרים בעניין פרסומים מחקירות המשטרה וגופי חקירה סטטוטוריים אחרים בראשות כ' השופט (בדימוס) ד"ר אליהו וינוגרד. הוועדה, שכללה אנשי משפט, אקדמיה, רשויות אכיפת החוק, לשכת עורכי הדין ותקשורת, מונתה על ידי שרי המשפטים וביטחון הפנים דאז בשנת 1998, והגישה את מסקנותיה בשנת 2000.

מטרת עבודת הוועדה היתה לאזן בין זכות הפרט לשמירת כבודו ושמו הטוב, זכות הציבור לדעת והאינטרס הציבורי בניהול חקירות (עמ' 6 לדוח הוועדה). נקודת האיזון הראויה היתה שנויה במחלוקת הן בקרב חברי הוועדה והן בקרב מי שהופיע לפניה (עמ' 13 לדוח). וכן השאלה מהי הדרך המתאימה לעגן את ההסדר הראוי – האם באמצעות חקיקה או בנקיטת אמצעי אכיפה מתונים יותר כגון הנחיות, כללי אתיקה וכיוצא באלה (עמ' 16 עד 22 לדוח).

נקודת המוצא בהמלצות רוב חברי הוועדה היתה, כי ככלל יש להימנע מפרסום שמו של חשוד בטרם הוגש נגדו כתב אישום, שכן במרבית תיקי החקירה מדובר בחשודים ששמותיהם אינם מוכרים למרבית הציבור, וכי כנגד שיעור

בללי סעיף 70 לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984 (להלן – החוק), מסדיר את נושא איסור פרסומים הקשורים לחקירות ולהליכים משפטיים. הסעיף קובע כדלקמן:

"איסור פרסומים

70. (א) לא יפרסם אדם דבר על דיון שהתנהל בבית משפט בדלתיים סגורות אלא ברשות בית המשפט.

(ב) לא יצלם אדם באולם בית משפט ולא יפרסם תצלום כזה אלא ברשות בית המשפט.

(ג) לא יפרסם אדם, בלי רשות בית המשפט, שם קטין שלא מלאו לו שמונה עשרה שנים והוא נאשם או עד במשפט פלילי, או מתלונן או ניוזק במשפט בשל עבירה לפי סעיפים 208, 214, 345 עד 352 ו-377 לחוק העונשין, התשל"ז-1977, ולא את תמונתו, מענו או פרטים אחרים העשויים להביא לזיהויו של הקטין.

(ד) בית משפט רשאי לאסור כל פרסום בקשר לדיוני בית המשפט, במידה שהוא רואה צורך בכך לשם הגנה על בטחונו של בעל דין, עד או אדם אחר ששמו הוזכר בדיון או לשם מניעת פגיעה בפרטיותו של אחד מהם או לשם מניעת פגיעה בפרטיותו של אדם עם מוגבלות שכלית או של אדם עם מוגבלות נפשית, כהגדרתם בחוק הליכי חקירה והעדה של אנשים עם מוגבלות, של אחד מהם.

(ה) בית משפט רשאי לאסור פרסום שמו של חשוד שטרם הוגש נגדו כתב אישום, או פרט אחר מפרטי החקירה, אם הדבר עלול לפגוע בחקירה שעל פי דין.

(1ה) (1) בית משפט רשאי לאסור פרסום שמו של חשוד שטרם הוגש נגדו כתב אישום או פרט אחר מפרטי החקירה, אם ראה כי הדבר עלול לגרום לחשוד נזק חמור ובית המשפט סבר כי יש להעדיף את מניעת הנזק על פני הענין הציבורי שבפרסום;

(2) זכותו של חשוד לבקש מבית המשפט לאסור פרסום שמו לפי הוראות סעיף קטן זה תובא לידיעתו בדרך שתיקבע בתקנות שיתקין שר

¹ ס"ח התשמ"ד, עמ' 198; התש"ע, עמ' 310.

- (2) על אף הוראות פסקה (1), לא יחול איסור פרסום שמו של חשוד בכל אחד מהמקרים המפורטים להלן:
- (א) בית המשפט התיר את פרסום שמו של החשוד בשל העניין הציבורי שבפרסום;

דברי הסבר

הטוב, בעולם שהרשע אינו נדיר בו, ושבו הרוח נושבת לכיוון של הטחת דברי בלע ...

... במחוויתנו חזקת החפות הופכת לא אחת לקליפה ריקה, כי האדם מורשע בתקשורת."

אמנם, סעיף 25 לחוק איסור לשון הרע, התשכ"ה-1965, קובע, כי אם פורסם באמצעי תקשורת שנפתחה נגד אדם חקירה פלילית או שהוגש נגדו כתב אישום או הורשע בעבירה, ולאחר מכן התקבלה החלטה לסגור את התיק או לזכות את אותו אדם וכיוצא באלה, על כלי התקשורת לפרסם את ההחלטה הערכנית בהבלטה ראויה לפי דרישת אותו אדם. ואולם גם אם מיושם הסעיף, הדבר נעשה בדיעבד, לאחר שהנוק כבר נגרם, וגם פרסום עדכני, אם נעשה, לא ישיב את הנעשה.

כדי לצמצם מצבים מהסוג האמור, ולאפשר לחשוד למצות את זכותו לפנות לבית המשפט ולבקש איסור פרסום שמו, מוצע לקבוע שככלל ייאסר פרסום שמו של חשוד שטרם הוגש נגדו כתב אישום במשך 48 שעות מהמועד שבו הודע לו על דבר קיום חקירה נגדו, או עד שיתקיים דיון בעניינו, לפי המוקדם, כך שיהיה סיפק בידו, ככל שיהיה מעוניין בכך, לפנות לבית המשפט ולבקש איסור פרסום שמו. מוצע לקבוע חריגים לכלל במקרים המתאימים.

יש לציין כי "פרסום" מוגדר בסעיף 34 כדלחוק העונשין, התשל"ז-1977, כ"כתב, דבר דפוס, חומר מחשב או כל מוצג חזותי אחר וכן כל אמצעי שמיעתי העשויים להעלות מילים או רעיונות, בין לברם ובין בעזרת אמצעי כלשהו". "פרסום", מוגדר באותו סעיף ככולל בין השאר הפצה בקרב אנשים, לרבות בשידורי טלוויזיה הניתנים לציבור או באמצעות מחשב בדרך הזמינה לציבור. סעיף 34 לאותו חוק קובע כי באין בחוק הוראה לסתור, יחולו הוראות אלה גם על עבירות לפי חוקים אחרים. עבירות הפרסום כוללות את כן גם עשיית תוך שימוש באמצעים טכנולוגיים כגון אינטרנט.

סעיף 1 לפסקה (1)

מוצע לתקן את סעיף 70 לחוק ובו להוסיף את סעיף קטן (ד) המוצע אשר יקבע כי ככלל, לא יתפרסם שמו של חשוד שטרם הוגש נגדו כתב אישום במשך 48 שעות מהמועד שבו הודע לו על קיום חקירה נגדו. זאת כדי שתהיה לו הזדמנות מעשית לבקש מבית המשפט לאסור את פרסום שמו. במקרה שהתקיים במהלך שעות אלה דיון בעניינו לפני שופט (למשל, במסגרת בקשה להארכת מעצר), ניתנת לו הזדמנות לבקש את איסור פרסום שמו, ולכן ניתן לקצר את משך איסור הפרסום הראשוני. לכלל זה מוצע לקבוע כמה חריגים:

גבוה מהחשודים כלל לא מוגש כתב אישום בסופו של דבר. לעומת זאת, אישי ציבור צריכים להיכלל בקטגוריה שונה, ויש, לפי המלצות הוועדה, מקום ליידע את הציבור על חשדות שעולים נגדם, כבר בשלבים הראשונים של החקירה. כך גם באשר לעבירות שיש בהן עניין ציבורי מיוחד ואשר יש מקום להביאן לידיעת הציבור (עמ' 14 ו-13 לדוח).

לעניין אמצעי האכיפה, המליצה הוועדה כי לפחות בשלב ראשון ניתן להסתפק באמצעי אכיפה שאינם מגיעים לכדי חקיקה גורפת, ואשר כוללים הנחיות, אכיפת האיסור בדבר פרסומים בלתי מוסמכים, כללי אתיקה ומעקב וקביעת סמכות שבשיקול דעת לבית המשפט לאסור פרסומים כאשר העניין שבמניעת הפרסום כדי למנוע גרימת נזק לחשוד עולה על העניין הציבורי שבפרסום המידע.

ההמלצה להסמכת בית המשפט לאסור פרסומים כאמור עוגנה בשנת התשס"ג בסעיף 70(ה) לחוק.

עם זאת, הלכה למעשה, לעתים מתפרסם שמו של חשוד, בין אם בעיתונות או באמצעי תקשורת אלקטרוניים, ובפרט באינטרנט, בטרם הספיק לבקש איסור פרסום שמו. מצב זה מרוקן מתוכן, במקרים רבים, את האפשרות לבקש איסור פרסום, ועלול לגרום לנזק בלתי הפיך לחשוד. הנוק עשוי להיות חמור במיוחד כשמטברר לאחר חקירה ראשונית, כפי שקורה במקרים רבים, כי החשד כנגד אותו אדם היה מוטעה. עצם הפרסום במקרים אלה עלול לגרום לו נזק רב שהיה נמנע לו היה עולה בידו לדחות או למנוע את הפרסום מבעוד מועד.

בעניין זה ציין בית משפט בבש"פ 5759/04 תורג'מן נ' מדינת ישראל, פ"ד נח(6) 658 (להלן – בש"פ תורג'מן), כדלקמן:

"... אכן, דימוי שלילי כי ידבק באדם, עלול הוא הדימוי לזוות אותו כל ימי חייו, ולמצער שנים רבות.... פרסום עלול להביא ל"שפיטה מוקדמת" בידי הציבור ועל דרך זו לגרום מחזקת החפות החברתית... על כל אלה נזכור, כי מדברים אנו בשלב הראשוני של חקירה; וכי לעתים אין בידי המשטרה אלא חומר דל של ראיות; וכי במקרים רבים אין חשודים מועמדים לדיון לסופה של חקירה..." (פסקה 19 להחלטה).

ובבש"פ 4537/08, פלוני נ' מ"י ואח', ציין כב' השופט רובינשטיין כדלקמן:

"אין חולק, ואין צורך בראיות הרבה לדבר המחזור כל צרכו, כי חופש העיתונות וזכות הציבור לדעת הם נכסי צאן ברזל של מדינה דמוקרטית, ומדינת ישראל בכלל זה. אך לעומתם עומדת זכותו של אדם, וחשוד בכלל זה, לשמו

(ב) רשות חוקרת פרסמה או ביקשה לפרסם את שם החשוד, לאחר שקצין בדרגת ניצב משנה ומעלה מאגף חקירות ומודיעין במשטרת ישראל, או עובד ציבור האחראי על תחום חקירות ומודיעין ברשות חוקרת אחרת, לפי העניין, אישר כי בנסיבות העניין, מטעמים מיוחדים שנרשמו, התקיימו שני אלה:

(1) הפרסום נדרש לצורך איתור חשוד או עד, תפיסת עברייני נמלט, אזהרת הציבור מפני אדם העלול לסכנו או לצורך חיוני אחר;

(2) עיכוב הפרסום שייגרם מהצורך בקבלת אישור בית המשפט לפי פסקת משנה (א), עלול לסכל את מטרת הפרסום האמורה בפסקת משנה (1);

(ג) החשוד ביקש לפרסם את שמו או הסכים לפרסום שמו, ובלבד שהבקשה או ההסכמה ניתנו בידי החשוד עצמו, בכתב.

(2) בסעיף קטן (ה1), במקום סעיף קטן (3) יבוא:

"(3) שר המשפטים רשאי לקבוע, באישור ועדת החוקה חוק ומשפט של הכנסת, את אופן הגשת הבקשה לבית המשפט לאסור פרסום שמו של חשוד לפי הוראות סעיף זה, ואת דרכי הדיון בבקשה";

(3) בסעיף קטן (ה2), אחרי ההגדרה "חשוד" יבוא:

ד ב ר י ה ס ב ר

הציבור מפני אדם העלול לסכנו וכיוצא באלה (סעיף 70(ד1)(2)(ב) המוצע). דוגמה לכך עשויה להיות במקרה שבו מדובר, למשל, בחשוד לעברייני מין, כאשר הפרסום עשוי לעודד נפגעים נוספים להתלונן על פגיעות מצד אותו חשוד. דוגמה נוספת היא כאשר חשוד נמלט ויש חשש שיפגע באנשים נוספים, ויש צורך להזהיר את הציבור מפניו. במקרים אלה נדרש אישור קצין בכיר במשטרה כמפורט בהצעה, או עובד ציבור האחראי על תחום חקירות ומודיעין בגוף חוקר אחר, כגון במחלקה לחקירות שוטרים במשרד המשפטים.

ג. כאשר החשוד הוא שביקש את הפרסום או הסכים לפרסום באופן אישי ובכתב (סעיף 70(ד1)(ג) המוצע). איסור הפרסום לפי המוצע נועד להגן על שמו הטוב של החשוד. ואולם עשויים להיות מקרים שבהם החשוד עצמו יהיה מעוניין בפרסום, בין אם מפני שהוא סבור שהדבר עשוי לסייע להגנתו או מטעם אחר. מובן כי במקרה כזה אין לכפות עליו את איסור הפרסום בניגוד לרצונו. עם זאת, ובכדי לוודא שאכן הוא עצמו מעוניין בפרסום, ולצמצם את החשש שהדבר נעשה בלא גמירות דעת, הדבר צריך להיעשות לפי המוצע, לבקשתו או בהסכמתו האישית בכתב, ולא די בהסכמה של עורך דינו או בהסכמה בעל פה.

לפסקאות (2) ו-(3)

מוצע להגדיר בסעיף 70(ה2) לחוק את המונח "רשות חוקרת" לאור השימוש החוזר שנעשה בו בסעיף 70(ד1) המוצע, וכן להחליף את פסקה (3) של סעיף 70(ה1) לחוק שזה נוסחה:

א. כאשר בית המשפט מתיר את הפרסום לאור העניין הציבורי שבו (סעיף 70(ד1)(2)(א) המוצע). למשל, היות החשוד איש ציבור עשוי להוות, במקרים מסוימים, שיקול לפרסום מיידי, שיגבר על הנזק העלול להיגרם לאותו אדם. כך, בבש"פ תורג'מן שהוזכר לעיל (שבו בסופו של דבר אישר בית המשפט את הפרסום בשל הצורך בקידום החקירה ובגילוי מעשי העוור, שנחשד בתקיפה מינית של קטינות), ציין בית המשפט כי עניין ציבורי מיוחד יכול שיתעורר בשל מהות המעשים שהחשוד נחשד בעשייתם או בשל זהותו. בית המשפט מביא כדוגמה, בין השאר, איש ציבור שהעמיד עצמו לבחירה או למינוי לכהונה מסוימת, ופרסום שמו כחשוד עשוי להשפיע על קהל הבוחרים. עם זאת מדגיש בית המשפט כי בדוגמאות הללו לא מתחייב דווקא פרסום שמו של החשוד, וכי בחלק מהמקרים יכריע דווקא השיקול של הנזק למועמד, שייגרם לו על לא עוול בכפו כתוצאה מהפרסום, ולא יהא ניתן לתיקון (פסקה 15 לפסק הדין).

דוגמה נוספת של עניין ציבורי שאותה מביא בית המשפט באותו מקרה היא כאשר הפרסום שכבר נעשה היה בו כדי להחשיד את הרבים, בייחוד אם הם אנשי ציבור, וכי יש אינטרס ציבורי לנקות שמם של נקיים שמה ייגרם להם נזק עקב אי-פרסום שמו של החשוד (פסקה 16 לפסק הדין). ככל שהראיות מוצקות ומבוססות יותר, וקרוב והולך מועד הגשת כתב אישום, כן גדל, לדברי בית המשפט, האינטרס הציבורי שבפרסום (שם).

ב. כאשר הפרסום חיוני ודחוף, כך שפנייה לבית המשפט עלולה לעכבו באופן שיפגע במטרותיו, לרבות לצורך איתור חשוד או עדים, תפיסת עברייני נמלט, אזהרת

- ”בקשה לאסור פרסום שם חשוד”
(א) בקשה לאסור פרסום שם חשוד לפי סעיף 70(ה) או (ה1) (בסעיף זה – בקשה לאסור פרסום שם חשוד) תוגש לבית משפט שלום כמפורט להלן, לפי העניין, ותידון לפני דן יחיד:
- (1) בקשה לפי סעיף 70(ה) – לבית משפט השלום שבאזור שיפוטו נעברה לפי החשד העבירה שבקשר אליה מוגשת הבקשה, כולה או חלקה, או נמצאת היחידה הממונה על חקירת העבירה ברשות החוקרת;
- (2) בקשה לפי סעיף 70(ה1) – לבית משפט השלום שבאזור שיפוטו נמצא מקום מגורי החשוד.
- (ב) על אף הוראות סעיף קטן (א), בקשה לאסור פרסום שם חשוד המוגשת לפי סעיף 70(ה1) בידי חשוד המוחזק במעצר, תוגש לבית המשפט שדן במעצר; טרם התקיים דיון במעצר – תוגש הבקשה לבית משפט המוסמך לדון במעצר לפי סעיף 3א(ל) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה – מעצרים), התשנ”ו-1996.²

ד ב ר י ה ס ב ר

לעניין סמכות מקומית, שר המשפטים רשאי לקבוע בתקנות הוראות שונות לגבי מקרים שבהם מוגשות הבקשות לאחר שעות העבודה הרגילות של בתי המשפט (סעיף קטן (ג) המוצע) או לגבי בקשות המוגשות לבית הדין לעבודה (ר’ תיקון סעיף 43(ב) לחוק בית הדין לעבודה, התשכ”ט-1969 המוצע בסעיף 3 להצעת החוק).

לסעיף 70ב המוצע

מוצע לקבוע כי כאשר מוגשת בקשה להחזיר פרסום שמו של חשוד בתוך 48 השעות האסורות ככלל בפרסום לפי סעיף 70(ד1)(א) המוצע בסעיף 70(א) להצעת החוק, וכן כאשר מוגשת בקשת ביטול איסור פרסום שם חשוד לפי סעיף 70ג המוצע בסעיף 2 להצעת החוק, המשיב יהיה החשוד. זאת, כדי שתיתן לחשוד הזדמנות לנסות למנוע את הפרסום. כמו כן, לעניין הבקשה האמורה לביטול איסור פרסום לפי סעיף 70ג המוצע – מוצע לקבוע כי המשיב יהיה גם כל גורם שהיה צד לדיון בבקשה המקורית להוצאת צו איסור הפרסום לפי סעיף 70(ה) או (ה1), לפי העניין (לסעיף קטן (א) המוצע). אין ההוראות האמורות לגבי המשיבים בבקשות בעניין פרסום שם חשוד, מונעות, ככלל, הוספת משיבים נוספים במידת הצורך (לסעיף קטן (ב) המוצע).

עם זאת, כדי שלא לגרום לעומס יתר על מערך החקירות, בשל הצורך להשיב או להפיע בדיונים בנושא איסור פרסום שבהם אין לרשות החוקרת עמדה, בין אם תומכת ובין אם מתנגדת, מוצע לקבוע כי הרשות החוקרת לא תהיה צד לדיון בבקשת איסור פרסום של חשוד, לא

(3) שר המשפטים יקבע, באישור ועדת החוקה חוק ומשפט של הכנסת, טופס להגשת בקשה לבית המשפט לאסור פרסום שמו של חשוד לפי הוראות סעיף קטן זה.”

סעיף 2 מוצע להוסיף לחוק את סעיפים 70א עד 70ד המוצעים במטרה להסדיר את הסמכות העניינית והמקומית של בתי המשפט הדנים בבקשות לאסור פרסום בכלל ובבקשות לאסור פרסום שם חשוד בפרט.

לסעיף 70א המוצע

סעיף 70א המוצע שעניינו בקשה לאסור פרסום שם חשוד קובע מהו בית המשפט אשר נתונה לו הסמכות המקומית לדון בבקשה כאמור. לפי הוראות הסעיף המוצע, בקשה לאסור פרסום שם חשוד מחשש לפגיעה בחקירה, לפי סעיף 70(ה) לחוק, המוגשת בדרך כלל לבקשת הגוף החוקר, תוגש ככלל לבית משפט השלום שבאזור שיפוטו נעברה העבירה שבקשר אליה מוגשת הבקשה, או שבו נמצאת היחידה הממונה על חקירת העבירה (סעיף קטן (א1)(א) המוצע). לעומת זאת, בקשה לאסור פרסום מחשש לנזק לחשוד, המוגשת בדרך כלל על ידי החשוד עצמו, תוגש לבית משפט השלום שבאזור שיפוטו מתגורר החשוד (סעיף קטן (א2) המוצע). הבקשות יידונו בפני דן יחיד.

כאשר ממילא צפוי להתקיים דיון בעניין מעצרו של החשוד, תוגש הבקשה לאותו בין משפט שדן במעצר, כך שיוכל לדון גם בעניין איסור הפרסום (סעיף קטן (ב) המוצע).

² ס”ח התשנ”ו, עמ’ 358.

(ג) שר המשפטים רשאי לקבוע, אף בסטייה מהוראות סעיף זה, הוראות מיוחדות לעניין בית המשפט שתהא נתונה לו הסמכות המקומית לדון בבקשה לאיסור פרסום שם חשוד, לרבות בקשה כאמור המוגשת לאחר שעות העבודה הרגילות של בתי המשפט.

70ב. (א) משיבים בבקשות בעניין פרסום שם חשוד המפורטות בפסקאות שלהלן, יהיו כמפורט לצדן: צדדים לבקשה בעניין פרסום שם חשוד

(1) בבקשה להתיר פרסום שם חשוד לפי סעיף 70(ד1)(2)(א) – החשוד;

(2) בבקשה לביטול איסור פרסום שם חשוד לפי סעיף 70 – החשוד וכל גורם אחר שהיה צד לדיון בבקשה לאסור את פרסום שמו של החשוד לפי סעיף 70(ה) או (ה1).

(ב) אין בהוראות סעיף קטן (א) כדי למנוע צירופם של משיבים נוספים בבקשות המפורטות באותו סעיף קטן.

(ג) רשות חוקרת לא תהיה צד לדיון בבקשה של חשוד לאסור פרסום שמו לפי סעיף 70(ה1), אלא אם כן ביקשה זאת.

70ג. (א) ציווה בית המשפט על איסור פרסום לפי סעיף 70(ד), (ה) או (ה1), רשאי מי שמעוניין בביטול האיסור להגיש לבית המשפט, שנתן את הצו, בקשה לביטולו; בקשת הביטול תידון לפני דן יחיד. בקשה לביטול איסור פרסום

(ב) היה מבקש הביטול כאמור בסעיף קטן (א) צד לבקשה לאיסור הפרסום, עליו להראות נסיבות חדשות המצדיקות את בקשת הביטול; לעניין זה, "נסיבות חדשות" – לרבות הזמן שחלף ממועד מתן צו איסור הפרסום.

70ד. (א) החלטה בכל אחת מהבקשות המפורטות להלן (בסעיף זה – בקשה בעניין פרסום), ניתנת לערעור בתוך 45 ימים ובית המשפט שלערעור ידון בערעור בדן יחיד: ערעור על החלטה בעניין פרסום

ד ב ר י ה ס ב ר

המשפט לשם הגנה על ביטחוננו של אדם או לשם מניעת פגיעה חמורה בפרטיות, לפי סעיף 70(ד) לחוק.

אם מבקש הביטול היה צד לבקשה המקורית לאיסור פרסום, יהיה עליו להראות נסיבות חדשות המצדיקות את בקשת הביטול. זאת מכיוון שהיתה לו הזדמנות לטעון כנגד איסור הפרסום בעת הדיון בבקשה המקורית לאיסור פרסום (סעיף 70(ב) המוצע). מוצע לקבוע כי חלוף הזמן ממועד מתן צו איסור הפרסום עשוי להוות נסיבה חדשה, שאותה על בית המשפט לשקול.

לסעיף 70ד המוצע

סעיף 70ד המוצע מאפשר ערעור על החלטות בעניין פרסום או איסור פרסום בתוך 45 ימים וקובע כי הערעור יידון בפני דן יחיד. סעיף זה חולש אף על פרסומים לפי

כמשיבה ולא כצד המצורף במהלך הדיונים, אלא אם כן ביקשה זאת. אם יעלה בשלב מאוחר יותר צורך חקירתי בביטול צו איסור פרסום שניתן בהעדר ייצוג מטעם הרשות החוקרת, פתוחה בפניה הדרך לבקש ביטול איסור הפרסום, לפי סעיף 70 (לסעיף קטן (ג) המוצע).

לסעיף 70ג המוצע

סעיף 70ג המוצע מאפשר למי שמעוניין בכך, כגון הרשות החוקרת, כלי תקשורת או כל צד מעוניין אחר, לפנות לבית המשפט ולבקש ביטול צו איסור פרסום, שניתן לפי סעיף 70 לחוק.

סעיף 70ג המוצע חל לא רק על צווים לאיסור פרסום שמות חשודים, אלא על כל צווי איסור הפרסום הניתנים לפי סעיף 70 לחוק, כגון איסור פרסום בקשר לדיוני בית

- (1) בקשה לאסור פרסום לפי סעיף 70(ד), (ה) או (ה1);
 (2) בקשה להתיר פרסום לפי סעיף 70(א), (ב) סיפה,
 (ג) או (ד1)(2)(א) או בקשה להתיר צילום לפי סעיף 70(ב)
 רישה;

(3) בקשה לביטול איסור פרסום לפי סעיף 70ג.

(ב) החלטת בית משפט מחוזי בערעור על החלטה בבקשה בעניין פרסום, ניתנת לערעור ברשות לבית המשפט העליון בתוך 45 ימים; בית המשפט העליון ידון בבקשת רשות הערעור בדין יחיד והוא רשאי לדחותה על הסף בלא דיון בנוכחות הצדדים; ניתנה רשות הערעור, ידון בית המשפט העליון בערעור בדין יחיד.

(ג) בית משפט שנתן החלטה בבקשה בעניין פרסום או בית משפט שדן בערעור כאמור בסעיף קטן (א) או (ב), רשאי להורות על עיכוב ביצועה של ההחלטה שעליה מערער אדם או מבקש לערער, לפרק זמן שייקבע ובתנאים שייראו לו.³

תיקון חוק בית
 הדין לעבודה

3. בחוק בית הדין לעבודה, התשכ"ט-1969³, בסעיף 43(ב), אחרי פסקה (10) יבוא:

"(11) בית הדין שתהא נתונה לו הסמכות המקומית לדון בבקשה לאסור פרסום שם חשוד לפי סעיף 70(ה) או (ה1) לחוק בתי המשפט, לרבות בקשה כאמור המוגשת לאחר שעות העבודה הרגילות של בית הדין; תקנות כאמור יכול שייקבעו אף בסטייה מהוראות סעיף 70א(א) ו-(ב) לחוק בתי המשפט."

ד ב ר י ה ס ב ר

כדי להימנע ממצב בלתי הפיך שבו מאפשר בית המשפט לפרסם שם של חשוד, והפרסום ירוקן מתוכן את אפשרות הערעור, מוצע לאפשר עיכוב ביצוע ההחלטה (לסעיף קטן (ג) המוצע).

סעיף 3 סעיף 70א המוצע בסעיף 2 להצעת חוק זו, מסמיך, בסעיף קטן (ג) שבו, את שר המשפטים לקבוע הוראות מיוחדות לגבי הסמכות המקומית לדון בבקשה לאסור פרסום שם חשוד, אף בסטייה מהוראות סעיף 70א האמור, לרבות במקרים שבהם מוגשת הבקשה לאחר שעות העבודה הרגילות של בתי המשפט.

באופן דומה, מוצע לתקן את סעיף 43 לחוק בית הדין לעבודה, התשכ"ט-1969, שעניינו ביצוע ותקנות, ולהוסיף בסעיף קטן (ב) שבו את פסקה (11) המוצעת ולפיה שר המשפטים בהתייעצות עם שר העבודה יהיה רשאי לקבוע הסדרים מיוחדים לקביעת סמכות מקומית של בית הדין, שדן בבקשות לאיסור פרסום שם חשוד.

סעיף 70 שאינם בהכרח בעניין שם חשוד, כגון בקשה להיתר פרסום דיון שהתנהג בדלתיים סגורות (סעיף 70(א) לחוק), בקשה לגבי פרסום הנוגע לקטין (סעיף 70(ג) לחוק), בקשה לאיסור פרסום בקשר לדיוני בית המשפט לצורך הגנה על עדים (סעיף 70(ד) לחוק) וכדומה. כמו כן סעיף 70ד המוצע חל על החלטות לפרסם שם חשוד בתוך 48 השעות שבהן קיים איסור אוטומטי, לפי סעיף 70(ד1)(2)(א), ועל החלטות לבטל איסור פרסום, לפי סעיף 70ג המוצע.

לאור העובדה כי מדובר בנושא בעל השלכות משמעותיות מבחינה ציבורית, אשר יש בו חשיבות להתפתחות הלכות של בית המשפט העליון, מוצע לאפשר ערעור שני במקרים שבהם ההחלטה המקורית ניתנה על ידי בית משפט השלום, ובית המשפט העליון יוכל לשקול בכל מקרה לגופו אם הוא מצדיק דיון בערעור אם לאו. עם זאת כדי שלא להעמיס יתר על המידה על בית המשפט, מוצע לקבוע כי הדיונים ברשות הערעור, הן לעניין עצם הרשות והן לגופם, יהיו בדין יחיד (לסעיף קטן (ב) המוצע).

³ ס"ח התשכ"ט, עמ' 70.

